11. 5. 2011

ID: 73737

Daňový poradce a náhrada škody

Vznikne-li škoda v příčinné souvislosti s nesprávně zpracovaným daňovým přiznáním, je třeba danou situaci posuzovat podle zákona o daňovém poradenství.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 23 Cdo 2371/2008, ze dne 27.10.2010)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce P. Š., zastoupeného JUDr. J. P., advokátkou, se sídlem v O., za účasti vedlejšího účastníka Ing. J. H., zastoupeného JUDr. J. P,, advokátkou, se sídlem v O., proti žalovaným 1) Ing. J. K. a žalovanému 2) Ing. J. G., oběma zastoupenými JUDr. J. H., advokátkou, se sídlem v K., za účasti vedlejšího účastníka Kooperativy pojišťovny, a.s., Vienna Insurance Group, se sídlem v P., o náhradu škody, vedené u Okresního soudu v Bruntále pod sp. zn. 16 C 86/2000, o dovolání žalovaných proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 11. 2007, č. j. 15 Co 624/2006, tak, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 11. 2007, č. j. 15 Co 624/2006, ve výrocích pod body II., III. a IV., a rozsudek Okresno soudu v Bruntále ze dne 14. března 2005, č. j. 16 C 86/2000-225, ve výroku pod bodem II. v rozsahu, ve kterém byla bylo žalovaným uloženo, aby zaplatili žalobci společně a nerozdílně částku 328.383,- Kč s 9,6% úrokem z prodlení od 14.9.1999 do zaplacení, a ve výroku IV., se zrušují a věc se v tomto rozsahu vrací Okresnímu soudu v Bruntále k dalšímu řízení. Řízení o „dovolání“ proti rozsudku Okresního soudu ze dne 14. března 2005, č. j. 16 C 86/2000-225, se zastavuje.

Z odůvodnění :

Okresní soud v Bruntále rozsudkem ze dne 14. března 2005, č. j. 16 C 86/2000-225, částečně zastavil řízení ohledně 1,4% úroku z prodlení z částky 374 272 Kč od 14. 9. 1999 do zaplacení a 11% úroku z prodlení od 21. 9. 1995 do 13. 9. 1999 (výrok pod bodem I), uložil žalovaným zaplatit žalobci společně a nerozdílně částku 374 272 Kč s 9,6% úrokem z prodlení od 14. 9. 1999 do zaplacení a částku 5 000 Kč s 9,6% úrokem z prodlení od 21. 9. 1999 do zaplacení (výrok pod bodem II), zamítl žalobu ohledně 12% úroku z prodlení z částky 5 000 Kč od 12. 3. 1999 do 20. 9. 1999 a 2,4% úroku z prodlení z částky 5 000 Kč od 21. 9. 1999 do zaplacení (výrok pod bodem III) a uložil žalovaným a vedlejšímu účastníku na straně žalovaných společně a nerozdílně zaplatit žalobci a vedlejšímu účastníku na straně žalobce náklady řízení před soudem prvního stupně (výrok pod bodem IV).

Žalobce se podanou žalobou domáhal náhrady škody ve výši 374 272 Kč a 5 000 Kč s příslušenstvím. Škoda ve výši 374 272 Kč vznikla zaplacením daňového penále za období roku 1995, které bylo vyměřeno na základě kontroly daně z příjmů fyzických osob provedené Finančním úřadem v Bruntále, škoda ve výši 5 000 Kč vznikla zaplacením blokové pokuty uložené Finančním úřadem v Bruntále při kontrole daně z přidané hodnoty za nedostatky ve vedení záznamů pro daňové účely za období roku 1995 a 1996.

Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že Ing. H. jako mandant a žalovaní jako mandatáři uzavřeli dne 1. 7. 1994 mandátní smlouvu na dobu neurčitou, v níž se žalovaní zavázali „vést pro mandanta účetnictví podle zásad zákona o účetnictví, vedení náležitostí plátce daně z přidané hodnoty, bez vypracování daňového přiznání, běžné ekonomické, finanční a daňové poradenství související s předmětem smlouvy, včetně vypracování daňového přiznání k dani z příjmu“. Soud prvního stupně dále zjistil, že Ing. H. udělil oběma žalovaným několik plných mocí – dne 26. 10. 1994 udělil v době

svého pobytu ve vazbě generální plnou moc pro Ing. J. G. a Ing. J. K. ve stejném znění, která byla určena mimo jiné i ke všem jednáním s finančními úřady v rámci řízení dle zákona o daních. Generální plnou moc udělenou Ing. J. K. omezil Ing. H. dne 6. 5. 1997 o veškeré úkony dle § 40 zákona o správě daní a poplatků a tuto plnou moc pak dne 15. 9. 1999 zrušil. Ing. J. G. udělil Ing. H. plné moci pro zastupování ve věcech daňových a pro zpracování a podání daňového přiznání pro rok 1994, 1995 a 1996.

Finanční úřad v Bruntále při kontrole správnosti údajů uvedených v daňovém přiznání za zdaňovací období roku 1995 zjistil, že Ing. H. v uvedeném zdaňovacím období snížil zákonnou rezervu o 2 929 205 Kč, ale uvedenou částku nezaúčtoval do příjmů ovlivňujících základ daně. Na základě výsledků této kontroly byla Ing. H. dodatečným platebním výměrem č. 970001059 ze dne 29. 7. 1997, který mu byl doručen 4. 8. 1997, předepsána k úhradě částka 411 382 Kč. Dodatečně vyměřenou daň byl Ing. H. povinen uhradit do 30 dnů od doručení platebního výměru, ve stejné lhůtě mohlo být proti dodatečnému platebnímu výměru podáno odvolání, které nemá odkladný účinek. Proti dodatečnému platebnímu výměru zpracoval druhý žalovaný odvolání datované dnem 27. 8. 1997, které bylo Ing. H. doručeno dne 28. 8. 1997. Ing. H. odvolání u Finančního úřadu v Bruntále nepodal a doměřenou daň zaplatil opožděně, a proto mu vyměřil Finanční úřad v Bruntále daňové penále ve výši 374 272 Kč. To bylo uhrazeno Ing. H. nejpozději ke dni 10. 9. 1999.

Soud prvního stupně posuzoval odpovědnost žalovaných podle § 373 obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“). Dospěl k závěru, že žalovaní, co se týče vedení dokladů týkajících se rezerv, porušili povinnost vést účetnictví podle zásad zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, zejména porušili jeho § 8 odst. 1, kde je stanovena povinnost vést účetnictví správně, úplně, průkazně, srozumitelně, přehledně a způsobem zaručujícím trvalost účetních záznamů. Z neprůkazně vedených dokladů o stavu rezerv v roce 1995 a 1996 a ze skutkových zjištění plynoucí z kontrolní zprávy daně z příjmů fyzických osob za rok 1995 provedené finančním úřadem soud prvního stupně dovodil, že žalovaní porušili povinnost vést řádně účetnictví Ing. H., v jehož důsledku došlo k tomu, že Ing. H. byla doměřena daň ve výši 411 328 Kč. Soud prvního stupně proto dospěl k závěru, že porušením povinnosti žalovaných vést řádně účetnictví došlo Ing. J. H. ke vzniku škody ve výši 374 272 Kč tím, že mu byla dodatečně vyměřena daň a tato daň nebyla s ohledem na její výši zaplacena řádně v termínu.

Soud prvního stupně uzavřel, že za škodu způsobenou Ing. H. odpovídají žalovaní podle § 373 obch. zák., přičemž neshledal žádné liberační důvody uvedené v § 374 obch. zák.

Soud prvního stupně nepřisvědčil námitce žalovaných, že Ing. H. mohl proti dodatečnému platebnímu výměru podat odvolání sám, přičemž druhý žalovaný, který odvolání zpracoval, jej nebyl oprávněn podat. Soud prvního stupně dovodil, že plné moci obou žalovaných se doplňovaly a jeden z nich musel být na základě plné moci oprávněn k podání odvolání proti rozhodnutí finančního úřadu o dodatečném doměření daně. Nemohlo proto dojít k vyloučení odpovědnosti za náhradu škody podle § 376 obch. zák.

Soud prvního stupně se dále zabýval škodou způsobenou Ing. J. H. zaplacením blokové pokuty ve výši 5 000 Kč. Zjistil, že Ing. H. nevedl zvlášť záznamy o přijatých a uskutečněných zdanitelných plněních, neevidoval zvlášť přijaté a vystavené daňové doklady, zjednodušené daňové doklady a daňové dobropisy. Za nevedení záznamu pro daňové účely byla uložena v blokovém řízení pokuta ve výši 5 000 Kč, která byla na místě Ing. J. H. zaplacena dne 22. 9. 1997.

Soud prvního stupně dospěl k závěru, že takto vzniklá škoda je v příčinné souvislosti s porušením povinnosti žalovaných vést řádně náležitosti plátce daně z přidané hodnoty, která vyplývá z mandátní smlouvy uzavřené mezi žalovanými a Ing. J. H.

Soud prvního stupně dále nepřisvědčil námitce promlčení vznesené žalovanými, jelikož předmětná škoda vznikla z mandátní smlouvy uzavřené mezi podnikateli, a proto je třeba na běh promlčecí doby aplikovat ustanovení obchodního zákoníku s obecnou čtyřletou promlčecí dobou.

K odvolání žalovaných Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 19. 11. 2007, č. j. 15 Co 624/2006, zrušil rozsudek Okresního soudu v Bruntále ve výroku pod bodem II ohledně částky 50 889 Kč s 9,6% úrokem z prodlení z částky 45 889 Kč za dobu od 14. 9. 1999 do zaplacení a z částky 5 000 Kč za dobu od 21. 9. 1999 do zaplacení a v tomto rozsahu řízení zastavil (výrok pod bodem I), ve zbytku výroku II rozsudek soudu prvního stupně potvrdil (výrok pod bodem II), změnil výrok rozsudku soudu prvního stupně o náhradě nákladů řízení pod bodem III (výrok pod bodem IV) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (výrok pod bodem IV).

V průběhu odvolacího řízení vzal žalobce žalobu zpět co do částky 5 000 Kč s 9,6% úrokem z prodlení od 21. 9. 1999 do zaplacení, která představuje náhradu škody, která vznikla zaplacením blokové pokuty za nevedení záznamu pro daňové účely za období roku 1995 a 1996. Dále vzal žalobu zpět ohledně částky 45 889 Kč s 9,6% úrokem z prodlení od 14. 9. 1999 do zaplacení. Tato částka představuje penále, které bylo vyúčtováno Ing. H. jakožto daňovému poplatníkovi za období od 5. 8. 1997 do budoucna dodatečným platebním výměrem za zdaňovací období 1995 a dále představuje částku 6 281 Kč, která byla vyměřena týmž platebním výměrem za pozdní úhradu zálohy na daň. Žalobce se tak v odvolacím řízení domáhal pouze náhrady škody ve výši 328 383 Kč, kterou měli žalovaní způsobit porušením povinností z mandátní smlouvy konkrétně tím, že při vyplňování daňového přiznání za rok 1995 daň vyčíslili nesprávně dle nepřesných údajů, přičemž ani zpracované opravné daňové přiznání dle zákona o dani z příjmu nebylo řádné.

Odvolací soud po doplnění dokazování zjistil, že v případě, že by Ing. H. uhradil daňovou povinnost vyměřenou dodatečným platebním výměrem č. 970001059 za zdaňovací období roku 1995 ve výši 411 382 Kč v den doručení dodatečného platebního výměru (4. 8. 1997), činilo by penále pouze 328 383 Kč (za období od 1. 7. 1996 do 4. 8. 1997 při denní sazbě 0,2 %, počet dní prodlení 399 a výši daňového nedoplatku 411 382 Kč).

Odvolací soud vzal za prokázané, že žalovaní, kteří podnikali ve sdružení, porušili svoji povinnost z mandátní smlouvy vést účetnictví a zpracovat daňové přiznání za rok 1995 řádně, v důsledku čehož došlo k tomu, že Ing. H. byla doměřena daň z příjmu fyzických osob dodatečným platovým výměrem ze dne 29. 7. 1997. Vzniku této škody mohli zabránit toliko žalovaní tím, že by daňové přiznání za rok 1995 zpracovali řádně podle zákona o dani z příjmů a hmotných rezervách. Nebylo-li daňové přiznání za rok 1995 zpracováno řádně a v důsledku toho byla právnímu předchůdci žalobce platebními výměry finančního úřadu doměřena daň a penále za pozdní úhradu této daně za období od 1. 7. 1995 do 4. 8. 1997, vznikla škoda ve výši 328 383 Kč nikoli porušením povinnosti daňového poplatníka, Ing. H., nýbrž porušením povinností žalovaných ze závazkového vztahu mezi Ing. H. a žalovanými. Žalovaní proto odpovídají za škodu, která vznikla zaplacením daňového penále, podle ustanovení § 373 obch. zák. Odvolací soud zároveň neshledal existenci okolností, které by vylučovaly odpovědnost žalovaných za způsobenou škodu podle § 374 odst. 1 obch. zák.

Rozsudek odvolacího soudu i rozsudek soudu prvního stupně napadli žalovaní dovoláním. Přípustnost podaného dovolání zakládají na § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. a uplatňují dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., tedy nesprávné právní posouzení věci.

Dovolatelé namítají, že v řízení před soudy nebyla prokázána skutečnost, že žalovaní, kteří podnikají ve sdružení, porušili svou povinnost z mandátní smlouvy vést účetnictví a zpracovat daňové přiznání pro Ing. H. řádně, v důsledku čehož měla být Ing. H. doměřena daň z příjmu fyzických osob dodatečným platovým výměrem. Dovolatelé jsou toho názoru, že soudy pro svá tvrzení, že účetnictví nebylo vedeno řádně, použily závěr pouze jedné z mnoha kontrol, které byly finančním úřadem

prováděny u právního předchůdce žalobce. Z těchto kontrol jednoznačně nevyplývá, že by dovolatelé účetnictví právnímu předchůdci žalovaného nevedli řádně, pouze bylo konstatováno, že právní předchůdce žalovaného nedoložil doklady a tím neunesl důkazní povinnost.

Dovolatelé dále namítají, že soud vyhodnotil nesprávně zjištěný skutkový stav, když konstatoval, že opravné daňové přiznání za rok 1996, tj. za jiné zdaňovací období, nemohlo ovlivnit výši daňové povinnosti za rok 1995.

Dovolatelé jsou toho názoru, že to byl Ing. H., který svým chováním zapříčinil, že předmětná škoda vznikla. Ing. H. podle jejich názoru nevyužil všech možností, které mu zákon umožňoval, a řádně nespolupracoval, jak mu ukládala mandátní smlouva. Ing. H. si nepočínal v souladu s dobrými mravy, jelikož nedostál své prevenční povinnosti (§ 415 obč. zák.) a neudělal nic proto, aby bylo rozhodnutí Finančního úřadu v Bruntále č. 970001059 ze dne 29. 7. 1997 o dodatečném platebním výměru přezkoumáno. Toto bylo doručeno pouze Ing. H., proto jedině on mohl podat proti tomuto platebnímu výběru odvolání vypracované druhým žalovaným, protože podání učiněné jinou osobou by musel správce daně zamítnout. Tím, že Ing. H. nepodal odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru, vytvořil stav, kdy rozhodnutím finančního úřadu došlo k umenšení jeho majetku. Dle dovolatelů tak nebyla v řízení prokázána příčinná souvislost mezi vznikem škody a odpovědností žalovaných.

Dovolatelé dále vytýkají odvolacímu soudu, že při hodnocení odpovědnosti žalovaných vycházel soud pouze z § 373 obch. zák., aniž by se vypořádal s odpovědností žalovaných ve smyslu ustanovení zákona č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců České republiky. Podle dovolatelů se soud v této souvislosti nevypořádal se všemi skutečnostmi, nevyhodnotil všechny důkazy a zejména je nehodnotil ve všech jejich souvislostech.

Dovolatelé dále zpochybňují závěr soudu o společné odpovědnosti žalovaných, neboť podle rozhodnutí soudů by první žalovaný odpovídal za nesprávně vyplněná daňová přiznání za rok 1995, které vypracoval na základě plné moci druhý žalovaný.

Na základě těchto námitek dovolatelé navrhli, aby dovolací soud rozsudek soudu odvolacího a soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k dovolání žalobce uvádí, že dovolání není přípustné, jelikož v napadeném rozsudku je řešena otázka obecné odpovědnosti za škodu a příčinné souvislosti v souladu s ustálenou judikaturou. Dovolatelé namítají nesprávné posouzení věci, přičemž toto odůvodňují především opakovaným nesouhlasem s výsledkem provedeného dokazování, popíráním porušení svých povinností a tvrzením, že zde není příčinná souvislost mezi jejich jednáním a vznikem škody právnímu předchůdci žalobce.

Žalobce dále uvádí, že posouzení otázky příčinné souvislosti mezi porušením právní povinnosti a vznikem škody je otázkou skutkovou a nikoli otázkou právní, a proto tato otázka nemůže být předmětem přezkumu dovolacím soudem.

Za situace, kdy odvolací soud dovodil příčinu vzniku škody na straně žalovaných ve smyslu § 373 obch. zák., nemá otázka posouzení odpovědnosti žalovaných z hlediska jiných právních předpisů vliv na rozhodnutí ve věci samé. Rovněž námitka dovolatelů, že nepodání odvolání Ing. H. proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Bruntále je v rozporu s dobrými mravy a že žalobce tímto porušil svoji obecnou prevenční povinnost podle § 415 obč. zák., nemůže založit přípustnost dovolání, jelikož k tvrzenému porušení prevenční povinnosti žalobcem mělo dojít v době po zjištění prvotních příčin škody. Z těchto důvodů navrhl žalobce podané dovolání odmítnout, resp. zamítnout.

Napadený rozsudek odvolacího soudu byl vyhlášen před 1. červencem 2009, kdy nabyla účinnosti novela občanského soudního řádu provedená zákonem č. 7/2009 Sb. Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) proto vzhledem k bodu 12 přechodných ustanovení v článku II uvedeného zákona dovolání projednal a rozhodl o něm podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 30. června 2009.

Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání bylo podáno včas oprávněnou osobou, nejprve zkoumal, zda je dovolání přípustné.

Dovolání je mimořádným opravným prostředkem, kterým lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.). Žalovaní podali dovolání proti rozsudku Okresního soud v Bruntále ze dne 14. března 2005, č. j. 16 C 86/2000-225, tedy proti rozhodnutí, které nelze úspěšně dovoláním napadnout. Protože funkční příslušnost soudu k projednání dovolání proti rozhodnutí soudu prvního stupně není dána, Nejvyšší soud dovolací řízení o takovém podání podle § 104 odst. 1 o. s. ř. zastavil (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2003, sp. zn. 29 Odo 265/2003, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 47/2006).

Ve zbývající části dovolání, které směřuje proti rozsudku odvolacího soudu, je třeba přípustnost dovolání posuzovat podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. Dovolací soud je přitom v případě dovolání, jehož přípustnost se zakládá na ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., ve smyslu ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř. vázán skutkovým zjištěním odvolacího soudu, resp. soudu prvního stupně. Toto skutkové zjištění přezkoumávat nemůže a musí z něj vycházet. Dovolací přezkum se v případě přípustnosti dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. otevírá zásadně jen posouzení otázek právních, navíc otázek zásadního významu, nikoliv jiným otázkám. Skutkovým podkladem rozhodnutí dovolacího soudu mohou být jen ty skutečnosti a důkazy, které účastníci uvedli v řízení před soudem prvního stupně a před soudem odvolacím, jak jsou zachyceny v soudním spise a uvedeny v odůvodnění rozhodnutí. Skutkový stav věci a výsledky důkazního řízení nemohou před dovolacím soudem doznat změny.

Dovolatelé v posuzované věci namítají, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu vychází z nesprávného právního posouzení věci. Z obsahu dovolání, resp. z vylíčení důvodů dovolání je však zřejmé, že dovolatelé v prvé řadě nesouhlasí s tím, jak odvolací soud (a soud prvního stupně, jehož závěry považoval odvolací soud za správné) hodnotil provedené důkazy a k jakým skutkovým závěrům z provedených důkazů dospěl. Dovolatelé především napadají skutkové závěry soudu prvního stupně, s nimiž se odvolací soud ztotožnil, a sice že dovolatelé porušili svou povinnost vyplývající z mandátní smlouvy vést řádně účetnictví a zpracovat řádně daňové přiznání. Tyto námitky ovšem nemohou založit přípustnost dovolání proti rozsudku odvolacího soudu, jelikož napadají skutková zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno. Dovolatelé dále namítají, že odvolací soud se nevypořádal se všemi skutečnostmi, nevyhodnotil všechny důkazy a nehodnotil je ve všech souvislostech. Tím ovšem dovolatelé uplatňují dovolací důvod podle § 241a odst. 3 o. s. ř., přičemž užití námitek podle tohoto dovolacího důvodu zákon spojuje výslovně s dovoláním přípustným podle § 237 odst. 1 písm. a) a b) o. s. ř. O takový případ se v dané věci nejedná, proto k těmto námitkám dovolací soud nepřihlédl a dále je neposuzoval.

Zásadní právní význam napadeného rozhodnutí nemůže založit ani námitka žalovaných směřující do posouzení příčinné souvislosti mezi vznikem škody a jednáním žalovaných. Tato námitka nedostatku příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním žalovaných a vznikem škody v důsledku nepodání opravného prostředku Ing. H. proti rozhodnutí Finančního úřadu v Bruntále č. 970001059 ze dne 29.7.1997 je neopodstatněná, neboť podle § 135 odst. 2 o. s. ř. bylo-li o otázce o níž přísluší rozhodnout jinému orgánu, vychází soud z tohoto vydaného rozhodnutí. V daném případě tedy soud musel vyjít z toho, že je dán předpoklad odpovědnosti za škodu, týkající se příčinné souvislosti.

Z obsahu dovolání se dále ovšem podává, že dovolatelé nesouhlasí s právním hodnocením jejich odpovědnosti podle § 373 obch. zák., jelikož odvolací soud se nevypořádal s posouzením odpovědnosti žalovaných podle zákona č. 523/1992 S., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců České republiky, kde je upravena odpovědnost daňového poradce za výkon jeho funkce. Dovolatelé tak namítají nesprávné právní posouzení věci odvolacím soudem.

Dovolací soud dospěl k závěru, že tato námitka zakládá přípustnost napadeného rozhodnutí, neboť rozhodnutí odvolacího soudu je z tohoto důvodu v rozporu s hmotným právem, a dovolání je tudíž důvodné.

Dovoletelům je třeba přisvědčit, že odvolací soud měl posoudit odpovědnost žalovaných podle § 6 odst. 7 zákona o daňovém poradenství a nikoli podle obchodního zákoníku. Zákon o daňovém poradenství obsahuje speciální úpravu odpovědnosti za škodu způsobenou daňovým poradcem při výkonu jeho činnosti. Jelikož škoda žalobci vznikla v příčinné souvislosti s nesprávně zpracovaným daňovým přiznáním, je třeba danou situaci posuzovat podle speciální úpravy. Předpoklady odpovědnosti za škodu jsou sice postaveny v obou předpisech na objektivním principu, ale liberační důvody pro vyloučení odpovědnosti za škodu podle obchodního zákoníku jsou v § 374 obch. zák. upraveny odlišně od § 6 odst. 7 zákona o daňovém poradenství. Podle zákona o daňovém poradenství se daňový poradce může zprostit odpovědnosti v případě, že prokáže, že škodě nemohl zabránit ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze na něm požadovat. Odvolací soud dospěl k závěru, že žalovaní porušili svou povinnost z mandátní smlouvy, což podle § 373 obch. zák. vedlo ke vzniku škody, a že v daném případě nenastaly žádné podmínky vylučující odpovědnost podle § 374 odst. 1 obch. zák., a proto jsou žalovaní za způsobenou škodu odpovědností.

Odvolací soud ale celou věc nesprávně právně posoudil, jelikož měl odpovědnost žalovaných za škodu posuzovat podle zákona o daňovém poradenství a zjišťovat, zda v daném případě existuje liberační důvod pro vyloučení odpovědnosti žalovaných podle § 6 odst. 7 zákona o daňovém poradenství či nikoli.

Jak vyplývá z výše uvedeného, rozhodnutí odvolacího soudu je založeno na nesprávném právním posouzení věci, a proto jej Nejvyšší soud, aniž ve věci nařizoval jednání (§ 243a, věta první, o. s. ř.), zrušil (§ 243b odst. 1, část věty za středníkem, o. s. ř.). Protože důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, Nejvyšší soud podle § 243b odst. 3 o. s. ř. zrušil i rozsudek soudu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Obydlí
- Územní plán
- Základní vzdělávání (exkluzivně pro předplatitele)
- Žalobní argumentace (exkluzivně pro předplatitele)
- Zastavení exekuce
- Majetková podstata (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody (exkluzivně pro předplatitele)

- Náhrada škody zaměstnancem
- Náklady řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Zajištění dluhu (exkluzivně pro předplatitele)
- Způsobilost být účastníkem řízení (exkluzivně pro předplatitele)